

דלעילא, דאיהי נקמא נקמתהון דישראל, ויתפרע מנהון.

הדא הוא דכתיב, (ש"ב ח א) ויהי אחרי כן ויף דוד את פלשתים ויכניעם ויקח דוד את מתג האמה מיד פלשתים. מאי ויהי (דף לד ע"א) אחרי כן. בטר דאשתלימו ישראל, והו כגוונא דלעילא, פדין ויף דוד את פלשתים ויכניעם. דהא עד השתא לא יכילו ישראל למיתבר תוקפיהון, והא איתערו חברייה בההוא מתג האמה, ואוקמוה.

ותא חזי, האי דרמז ליה אברהם בכבשות הצאן, ולא בעזים, ולא במילי אחריני, בגין דאינון מסטרא דחסד, מאינון ממנן דינקין מסטרא דחסד, ינקין לתתא אינון כבשים, תחות שולטניהון. ואברהם אחיד לחולקיה מדת החסד, וכולא פרזא דחכמתא. ועל דא תנינן, מאן דשרי גו עאנא, לא מסתפן לעלמין. ואי איהו שרי גו עזייה, ורעי לון, פמה גרדיני נימוסין, יתבין לקבליה לאסטאה, בגין דאינון מסטרא דדינא קשיא. אבר פד אתא יצחק למגור עמיה קיים, גור עמיה בשבעה, בשכינתא דאתגלייא מגו ההיא פירא, דכתיב ויקרא אותה שבעה.

הא חזי, אברהם קרא לההיא פירא דמיין נבעין, באר שבע. יצחק קרא לה, שבעה. מה בין האי להאי. אלא בגין דיצחק אחיד לחולקיה דרגא דפחד, דאיהו דינא, ועל דא אוסיף בה ה'. וה' בכל אתר מדת הדין. וסימנן (יחזקאל טז מג) הא דרפך בראש נתתי. הדא הוא דכתיב, ויקרא אותה שבעה. דלא עבד בחורפן, פמה דעבד אבוה, וכלא פרזא דחכמתא, ואוסיף בה ה', לאחזאה דאיהי חולקיה.

שלמעלה, שהיא נוקמת את נקמות ישראל, ויפרע מהם.

זהו שכתוב (שמואל ב ח) ויהי אחרי כן ויף דוד את פלשתים ויכניעם, ויקח דוד את מתג האמה מיד פלשתים. ומה זה ויהי אחרי כן? אחר שנשלמו ישראל והיו כמו שלמעלה, אז - ויף דוד את פלשתים ויכניעם. שהרי עד עתה לא יכלו ישראל לשבר את כחם, והרי התעוררו החברים באותו מתג האמה, ופרשוה.

ובא ראה, זה שרמז לו אברהם בכבשות הצאן, ולא בעזים ולא בדברים אחרים, משום שהם מצד החסד. מאותם הממנים שיונקים מצד החסד, יונקים למטה אותם כבשים, תחת שלטונם. ואברהם אחז לחלקו את מדת החסד, והכל בסוד החכמה.

ועל פן שנינו, מי ששרוי בתוף הצאן, לא מסתפן לעולמים, ואם הוא שרוי בתוף העזים ורועה אותם, פמה שומרי החקים יושבים פנגדו להסטות אותו, משום שהם מצד הדין הקשה. אבר פשפא יצחק לכרות עמו ברית, פרת עמו בשבעה, בשכינה שהתגלתה מתוף אותה הבאר, שכתוב (בראשית כ) ויקרא אותה שבעה.

בא וראה, אברהם קרא לאותה באר המים הנובעים, באר שבע. יצחק קרא לה שבעה. מה בין זה לזה? אלא משום שיצחק אחז לחלקו את דרגת הפחד, שהוא דין, ועל פן הוסיף בה ה', וה' בכל מקום מדת הדין, וסימנן (יחזקאל טז) הא דרפך בראש נתתי. זהו שכתוב ויקרא אותה שבעה, שלא עשה ככבשים כמו שעשה אביו, והכל בסוד החכמה, והוסיף בה ה', להראות שהיא חלקו.